

BIJ DE DOOD VAN MOEDER...

Wij zijn nog te klein om te wenen
al horen we zoveel gegrijn,
geklaag en gesnik om ons henen,
maar we zijn nog zo klein,
nog zo klein.

We zijn nog te klein om te bidden,
al vouwt men ons handjes zo fijn.
Ge verdweent toch zo plots uit ons midden
en we zijn nog zo klein,
nog zo klein.

We zijn nog te klein om te weten,
men zegt dat we weesjes nu zijn,
toch zullen w'U nimmer vergeten
al zijn w'ook zo klein,
nog zo klein.

Je leeft nu bij God in de hemel,
ons oogjes zoeken naar U
in 't geheimvolle sterrenhemel.
We hielden toch zoveel van U,
zoveel van U.

Frans Meertens.

Dit gedicht herinnert aan het tragisch verscheiden van Mevrouw Maria Lognoul-Meertens, 's Gravenvoeren, slachtoffer van de autobusramp die geheel de streek in rouw dompelde.